

Probud'te se!

Lidé, probud'te se z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, jež nesete a které tíží miliony lidí nevýslovně houževnatým tlakem. Odhod'te je! Což stojí za nesení? Ani na jednu jedinou vteřinu!

Co obsahuje? Prázdné plevy, jež se plaše rozptýlí před dechem Pravdy. Vyplýtváte čas a sílu pro nic. Roztrhněte proto pouta, jež vás zdržují, a buďte konečně volní!

Člověk, který zůstane vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Učením se ustavičně vtěsnáváte do cizích forem, které vymysleli druzí, ochotně se připojujete k cizímu přesvědčení a osvojujete si jen to, co jiní prožili v sobě a pro sebe. Přemýšlejte: Jedno není pro všechny! Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každý jednatel má jít ke zdokonalení svou vlastní cestou. Výzbrojí k tomu jsou mu schopnosti, jež v sobě nese. Podle těch se má řídit a na nich budovat! Nečiní-li tak, zůstává cizincem sám sobě a bude stát vždy **vedle** naučeného, které v něm nikdy nemůže ožít. Tím je pro něho vyloučen jakýkoliv zisk. Živoří a pokrok je nemožný.

Zpozorněte vy, kteří vážně usilujete o Světlo a Pravdu:

Cestu ke Světlu musí každý jednatel prožít v sobě, musí ji **sám** objevit, chce-li po ní bezpečně putovat. Jen to, co člověk v

sobě prožije a procítí ve všech obměnách, může také plně pochopit!

Utrpení a také radost ustavičně tlukou, aby povzbudily a vyburcovaly k duchovnímu probuzení. V několika vteřinách bývá pak člověk velmi často oprostěn od veškeré nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti tuší spojení s Duchem, který proniká vše živoucí.

A **všechno** je přece život, nic není mrtvé! Blaze tomu, kdo uchopí a udrží v sobě takové okamžiky spojení a nese se na nich vzhůru. Nesmí se při tom přidržovat ztrnulých forem, protože každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Mějte soucit s posměvači a se všemi těmi, kdo jsou dosud odcizeni duchovnímu životu. Nezlobte se na ně, když budou sarkastičtí, poněvadž jsou jen politováníhodní. Jako opilí, jako nemocní stojí před velkým dílem stvoření, které nám tak mnoho nabízí. Jako slepci, kteří se tápavě posunují pozemským životem a nevidí všechnu tu krásu kolem sebe!

Tito ubožáci jsou zmateni, oni spí; neboť jak může ještě člověk například tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže svým zrakem nic zpozorovat, není žádný život? Že s umíráním jeho těla přestává být i on sám, jen protože se ve své slepotě nemohl dosud skrze svůj zrak přesvědčit o opaku? Což nyní již neví podle mnohých věcí, jak úzce je omezena schopnost oka? Což dosud neví, že souvisí se schopností jeho mozku vázaného na prostor a čas? Že z tohoto důvodu nemůže svým okem poznat **nic** z toho, co je povzneseno **nad** prostor a čas? Neujasnilo se dosud žádnému z těchto posměvačů takovéto logické rozumové odůvodnění? Duchovní život, nazvěme ho také

onen svět, jest přece něco, co stojí úplně nad pozemskými hranicemi prostoru a času, tudíž to vyžaduje stejnorodou cestu, aby to bylo poznáno.

Naše oko přece nevidí často ani to, co je v hranicích prostoru a času. Pomysleme jen na kapku vody, o jejíž neklamné čistotě svědčí každé oko, a která, je-li pozorována zvětšovací sklem, chová v sobě miliony živých organismů, jež se v ní nemilosrdně potírají a ničí. Což nejsou mnohdy ve vodě a ve vzduchu bacily, jež mají sílu zničit lidské tělo, a přece nejsou oku poznatelné? Stávají se však viditelné pomocí zotřovacích přístrojů. Kdo by se na to ještě odvážil tvrdit, že již neuvidíte nic nové, dosud ještě neznámé, jakmile tyto přístroje ještě zotříte? Zotřete je tisíckrát, milionkrát, zření nedozná žádného konce, avšak otevřou se před vámi vždy nové světy, jichž jste dosud nemohli ani vidět, ani tušit, přesto však existovaly. Logické myšlení přináší stejné závěry též o všem, co dosud mohly nashromáždit vědy. Je výhled na trvalý vývoj, ale nikdy ne na konec.

Co je tedy onen svět? Mnohé mylí toto **slovo**. Onen svět je prostě všechno to, čeho nelze poznat pozemskými prostředky. Ale pozemské prostředky jsou oči, mozek a všechno ostatní, co patří k tělu, právě tak jako přístroje, které těmto částem napomáhají ještě ostřejšímu a přesnějšimu výkonu činnosti a jejich většímu rozsahu. Mohlo by se tedy říci: Onen svět je to, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. **Ale není žádného oddělení mezi tímto a oním světem!** Ani žádné propasti! Všechno je jednotné jako celé stvoření. **Jedna** síla proniká tento pozemský život, jakož i onen svět, všechno žije a působí z tohoto jednotného životního proudu, a je proto zcela nerozlučně

spojeno. Tím stává se srozumitelným následující. Onemocní-li jedna část tohoto celku, musí se objevit účinek i v části druhé, tak jako je tomu i u těla. Chorobné látky této druhé části proudí pak k části onemocnělé následkem přitažlivosti stejnorodého a zesilují tak nemoc ještě více. Stane-li se však taková nemoc nevyléčitelnou, vyplývá z toho nutnost odstranit nemocnou část násilím, nemá-li trvale trpět celek. A toto nebezpečí vyžaduje ozdravující vzájemné působení, které, ztíženo nesprávným stanoviskem, je mnohdy nemyslitelné.

Z tohoto důvodu se změňte. Není žádný tento a onen svět, ale jen jedno jednotné bytí! Pojem oddělení vytvořil jen člověk, protože nemůže vidět všechno a má se mylně za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. A přece okruh jeho působnosti jest větší. S tímto omylem o odloučení se však člověk jen omezuje, násilně brání svému pokroku a dává prostor bezuzdné fantazii, která vyvolává nestvůrné obrazy. Možno se pak divit, když jakožto následek, mají mnozí lidé jen nevěřící úsměv, jiní zase naopak chorobné zbožňování, které se stává otrockým nebo vybočí ve fanatizmus? Kdo se pak může ještě divit plaché bázni, ba dokonce úzkosti a strachu, v nichž jsou mnozí vychováni? Pryč se vším! Nač ta muka? Zbořte tyto hranice, které se snažil postavit lidský omyl, ale které nikdy neexistovaly! Dosavadní falešné stanovisko vám dává také falešný základ, na kterém se pak pravou vírou, tedy vnitřní přesvědčením, neustále snažíte marně vybudovat. Narazíte na místa, úskalí, která vás musí nechat v pochybnostech zakolísat nebo vás donutí celou stavbu samotnou rozbořit, abyste sa pak snad malomyslně nebo s hněvem všeho vzdali. Škodu máte při tom jenom vy sami, protože to pro vás není žádný pokrok, nýbrž zastavení nebo krok zpět. Cesta, kterou jednou přece budete muset projít, se vám tím jen prodlužuje.

Pokud jste však konečně pochopili stvoření jako jeden celek, jakým ve skutečnosti jest, neděláte-li rozdíl mezi tímto a oním světem, pak jste na přímé cestě, vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup bude pro vás radostí a dá vám zadostiučinění. Potom budete moci také mnohem lépe vycítovat a chápat vzájemné působení, které pulzuje jednotným celkem jako tep živoucího tepla, protože všechno působení jest poháněno a udržováno jedinou silou. Zasvitne vám tak Světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnohých lidí je příčinou posměchu jen pohodlnost a lenost, a to pouze proto, že by to vyžadovalo námahu zbořit dosud naučené a vymyšlené a vystavět nové. U jiných to zasahuje do obvyklého způsobu života, a je jim to proto nepohodlné. Takové nechte, nehádejte se s nimi, avšak ochotně nabízejte vaše poznání těm, kteří nejsou spokojeni s pomíjejícími požitky a hledají v pozemském životě **více**, než aby jen naplňovali svá těla jako zvířata. Dávejte jim poznání, kterého se dostává vám, tehdy nezakopáváte hřivnu; protože dáváním se obohatí a zesílí ve zvrtném působení také vaše vědění.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen v dávání dochází také k přijímání, jedná-li se o hodnoty, které jsou trvalé! To zasahuje tak hluboko, že to proniká celým stvořením jako svatý odkaz jeho Tvůrce. Nezištně dávat, pomáhat, kde je třeba, a mít porozumění pro utrpení bližního a pro jeho slabosti, znamená přijímat, protože to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu!

A toto opravdové chtění vám přináší ihned pomoc a sílu! Jediné poctivě a hluboce procítěné přání k dobru, a jako plamenným mečem se rázem z druhé, pro vás nyní ještě neviditelné strany rozpoltí ta stěna, kterou dosud stavěly vaše myšlenky jako překážku; neboť jste přece zajedno s vámi

obávaným, popíraným nebo vytouženým oním světem, jste s ním úzce a nerozlučně spojeni.

Zkuste to; neboť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte, a vrací se zpět silně obtíženy tím, co jste jimi zamýšleli, nechť to bylo dobré, nebo zlé. Tak se to děje. Myslete na to, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují a stávají se často útvary, které přetrvají pozemský život vašeho těla; a pak se vám mnohé ujasní. Tak se také stává, co se zcela správně říká: Jejich skutky je následují! Myšlenkové výtvořiny jsou díla, která na vás jednou budou čekat! Ony tvoří kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana, žádný cizí zásah, protože máte sami rozhodovat o sobě. První krok ke všemu musí proto vycházet od vás. Není těžký, spočívá jen ve chtění, které se projevuje skrze myšlenky. Tak nesete sami v sobě nebe i peklo.

Můžete se rozhodnout, avšak potom bezpodmínečně propadáte následkům vašich myšlenek, vašeho chtění! Tyto následky si tvoříte sami, proto k vám volám: Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastni!

Nezapomínejte, že každá vámi vytvořená a vyslaná myšlenka přitahuje na své cestě všechno stejnorodé nebo ulpí na jiných stejnorodých myšlenkách, stává se tím stále silnější, a najde konečně i cíl, mozek, který snad jen na vteřinu zapomene na sebe sama, a tím dopřává místa takovým vznášejícím se myšlenkovým útvarům, aby pronikly a zapůsobily. Pomyslete jen na to, jaká zodpovědnost padá pak na vás, když z myšlenky stane se jednou čin prostřednictvím někoho, na koho mohla zapůsobit! Tato zodpovědnost vzniká již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi trvale spojena jako neroztržitelným vláknem, aby se pak

vrátila zpět se silou, kterou cestou získala, a vás samotné znovu obtížila nebo povznesla podle druhu, který jste vytvořili.

Tak stojíme v myšlenkovém světě a každým jednotlivým smýšlením dáváme také místo podobným myšlenkovým útvarům. Neplýtvajte proto silou myšlení, ale shromažďujte ji k obraně a k **jasnému** myšlení, které je přímé jako kopí a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek **posvátné kopí** bojující za dobro, hojící rány a podporující veškeré stvoření!

Zaměřte proto své myšlení k jednání a k postupu vpřed! Abyste to udělali, musíte otřást mnohým sloupem, který podpírá starodávné názory. Často je to nějaký pojem, který, nesprávně pochopen, nedovolí najít pravou cestu. Musí se vrátit k bodu, kde byl vytvořen. Zábleskem Světla zřítí se celá stavba, pracně budovaná po desetiletí, a po krátkém nebo delším ochromení jde se znovu opět k dílu! **Musí** to tak být, protože ve vesmíru není žádné zastavení. Vezměme si například pojem času:

Čas ubíhá! Časy se mění! Všude slyšíme, jak takto mluví lidé, a při tom se bezděky v duchu vynoří obraz: **Vidíme kolem sebe míjet časy v neustálé změně!**

Tento obraz se stává zvykem a tím u mnohých lidí také pevným základem, na kterém staví dále a podle něhož řídí veškeré své zkoumání a uvažování. Netrvá však dlouho, než narazí na překážky, které stojí vzájemně v rozporu. Ani při nejlepší vůli se všechno již neshoduje. Lidé se ztrácejí a zanechávají mezery, které se přes všechno hloubání nedají více vyplnit. Mnohý člověk se pak domnívá, že na takových místech jako náhradu nutno vzít **víru**, když logické myšlení nenachází opory. To je ale nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které

nemůže pochopit! Musí se snažit jim porozumět; poněvadž jinak otvírá dokořán bránu omylům, a s omyly bude také Pravda vždy znehodnocená.

Věřit bez pochopení jest jen setrvačnost a lenost myšlení! To nevede ducha vzhůru, ale stlačuje ho dolů. Proto vzhledněme vzhůru, máme zkoušet, zkoumat. Touha k tomu v nás není nadarmo.

Čas! Ubíhá skutečně? Proč při tomto pojetí narážíme na překážky, chceme-li takto přemýšlet dál? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je **nesprávná**, neboť **čas klidně stojí!** My však spěcháme mu vstříc! My se ženeme do času, který je věčný, a pátráme v něm po Pravdě. Čas klidně stojí. Zůstává týž dnes, včera i za tisíc let! Jen formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný. Také ty, ó člověče, jsi vždy jen týž, nechť se jevíš mladíkem, nebo starcem! Zůstáváš tím, kterým jsi! Necítíš to již sám? Nepozoruješ zřetelně rozdíl mezi formou a svým „já“? Mezi tělem, které je podrobeno změnám, a tebou, duchem, který jest věčný?

Hledáte Pravdu! Co je Pravda? To, co dnes cítíte ještě jako pravdu, poznáte zítra již jako omyly, abyste pak později v těchto omylech opět objevili zrnka Pravdy! Vždyť také zjevení mění své formy. Tak to jde s vámi dále v ustavičném hledání, avšak v těchto změnách dozríváte!

Pravda zůstává však stále stejnou, nemění se, protože je věčná! A poněvadž je věčná, nelze ji pozemskými smysly, které znají jen změnu forem, nikdy zcela a skutečně pochopit! Staňte se

proto duchovními! Oproštění ode všech pozemských myšlenek; a máte Pravdu, budete v Pravdě, trvale ozáření jejím čistým světlem, v ní ponoření; neboť vás úplně obklopuje. Plavete v ní, jakmile se stanete duchovními.

Pak není vám již třeba pracně se učit vědám, nepotřebujete se bát žádných omylů, ale máte na každou otázku již odpověď v Pravdě samotné; dokonce nemáte pak již ani otázek, protože víte a chápete vše, aniž potřebujete myslet, protože váš duch **žije** v čistém Světle, v Pravdě!

Staňte se proto svobodnými duchem! Zpřetrhejte všechna pouta, která vás zdržují! Naskytnou-li se při tom překážky, jásejte jim radostně vstříc, neboť pro vás znamenají cestu ke svobodě a síle! Považujte je za dar, z něhož vám vzejdou zisky, a překonáte je hravě.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a vyvíjeli se, čímž rozmnožujete svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky viny, kterou tím odpykáváte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vás vedou kupředu. Proto svěže přes ně, je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo zkouškách. Každý boj a každé utrpení je pokrokem. Lidem je tím nabídnuta příležitost smazat stíny dřívějších pochybení, neboť z nich nemůže být žádnému prominut ani halěr, poněvadž i v tom je ve vesmíru koloběh věčných zákonů neochvějný; v nich se projevuje tvořivá vůle Otce, která nám tím odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů a svět by se rozpadl v

trosky, tak přesně je vše zařízeno a tak moudře.

Kdo však nyní má velmi mnoho vyrovnat z minulosti, nemusí pak takovýto člověk klesnout na mysli, nezešediví z vyrovnávání vin?

Může s tím klidně a radostně začít a může být bez starostí, jakmile **poctivě chce!** Vždyť **vyrovnání** může být vytvořeno protiproudem síly dobré vůle, která v duchovnu, stejně jako jiné myšlenkové formy, ožívá a je silnou zbraní, schopnou každé břímě temnoty, každou tíhu odstranit a vlastní „já“ dovést ke Světlu!

Síla chtění! Tato tak mnohými netušená moc, která jako nikdy neselhávající magnet přitahuje stejné síly, čímž roste jako lavina, slučuje se s duchovně podobnými vlivy a působí zpětně, až dosáhne znovu východiska, tedy původu, nebo lépe řečeno původce, a nese ho vysoko vzhůru ke Světlu, nebo ho vtiskne hlouběji do bahna a špíny! Vždy způsobem, jakým to původce sám kdysi chtěl. Kdo zná toto stálé, jistě se dostavující zvrtné působení, které spočívá v celém stvoření a které se rozuzluje a rozvíjí s neochvějnou jistotou, a umí ho využít, musí jej milovat i se ho obávat! Pro takového člověka znenáhla ožije neviditelný svět kolem něj, neboť cítí jeho působení se zřetelností, která rozptyluje každou pochybnost. Musí cítit silné vlny neúnavné činnosti, která na něho působí z velikého vesmíru, jakmile na to jen trochu dbá; a konečně cítí, že je ohniskem silných proudů jako čočka, která zachycuje sluneční paprsky, spojuje je v jednom bodu a tvoří tam sílu, která působí zápalně, která může spalovat a ničit, ale i hojit a oživovat přinášeje požehnání a která může také vznítit planoucí oheň! **A takovými čočkami jsme i my**, schopni svým chtěním tyto neviditelné proudy sil, které nás zasahují,

soustředit v jedinou moc a vyslat je k dobrým nebo zlým účelům, aby přinesly lidstvu požehnání nebo také zkázu. Tím můžeme a máme zapálit planoucí oheň v duších, oheň nadšení k dobrému, ušlechtilému, ke zdokonalení!

K tomu je zapotřebí jen síly chtění, která činí člověka v jistém smyslu pánem ve stvoření, určujícího si svůj vlastní osud. Jeho vlastní chtění mu přinese zničení nebo spásu! Ono samo mu s neúprosnou jistotou vytvoří odměnu nebo trest.

Ale nebojte se, že by toto vědění odvádělo od Stvořitele a oslabovalo vaši dosavadní víru. Právě naopak! Znalost těchto věčných zákonů, kterých můžeme využít, ukáže nám celé dílo stvoření ještě vznešenějším a svou velikostí nutí hluboce bádajícího zbožně pokleknout!

Nikdy pak člověk nebude chtít zlo. Chopí se s radostí nejlepší opory, která pro něj existuje: Lásky! Lásky k celému zázračnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i tento byl přiveden vzhůru, k nádheře tohoto požitku, tohoto vědomí síly!